

Dne: 13. 01. 2026 ob 13:13
Od: Mare
Za: Mariso
Zadeva: **DVO-GLAVA ŽOGA V BAZENU**

»/.../Poskušala sem kričati, toda moja glava je bila pod vodo/.../« – everything i wanted, Billie Eilish (2019)

Oj Mara, Marisa tukaj.

Ne vem, če sem tvoja »boljša« verzija, ampak dejstvo je, da nisem v vodi ... No, trenutno nisem v vodi, zaenkrat sem suha, dokler naju ne bodo njune besede ponovno poplavile in tako tudi obrnile najino celoto ... In tako bo zopet razmišljala le najina druga glava.

Marisa, midve sva žoga ... Ena žoga z dvema glavama ... Ja, točno tako Mara + Marisa = žoga. To se ti že verjetno dozdeva dolgo časa – že od rojstva, zdaj pa se ti dozdeva vedno bolj ... Ampak nekako ne najdeš besed, ki bi lahko opisale to tvoje počutje ... Neke zadeve ja pač preprosto lažje prikazati v stvari, ki so v stvari ... Žoga v bazenu. Žoga je zrak in tanka plastika okoli njega. Nič posebnega, pa hkrati vse, kar dobesečno sva.

V bazenu sva ... Večinoma je bazen prazen, in zato je potem prazna tudi najina celota ... Prazna, brez čustev ... V bazenu, kjer živiva neprestano, ampak ne po nekem vzorcu vlivajo vodo ... Kar veliko količino vode vlijejo na enkrat na naju ... In kot le žoga, brez rok, brez nog nimava vpliva na količino vode, niti na vsa čustva, ki jih doživljava le takrat, ko ljudje pridejo v najino življenje – v najin bazen.

Ampak količina vode, še nama ni tako velik zalogaj kot so nama besede, izrazi in dejanja vseh tistih, ki vlivajo vodo v najin bazen. Vse je odvisno od tega, kaj nama rečejo, kakšen izraz naredijo in kaj naredijo na splošno.

Na primer ko na naju vlijejo: »Všeč mi je tvoj način izražanja,« sem v vodi jaz, ki iz te vode ne more pobegniti, čeprav mi je všeč biti v njej. Ti takrat le opazuješ vse tiste, ki so vlili to vodo v bazen in ne rečeš ničesar, ker nisi specializirana za svetel del najinega življenja. V tej vodi sem tako dolgo, dokler vsa voda ne izhlapi ... Takrat sem več kot je »normalno¹« ponosna, vesela hvaležna ... Takoj ko pa voda izhlapi, postaneva prazni obe, ne le jaz.

Ko pa na naju vlijejo: »Nesposobna si,« si v vodi ti, ki iz te vode ne more pobegniti, čeprav ti ni všeč biti v njej. Jaz takrat le opazujem vse tiste, ki so vlili to vodo v bazen in ne rečem ničesar, ker nisem specializirana za temen del najinega življenja. V tej vodi si tako dolgo, dokler vsa voda ne izhlapi ... Takrat si več kot je »normalno²« žalostna, včasih pa tudi jezna ... Takoj ko pa voda izhlapi, postaneva prazni obe, ne le ti.

In potem samo ostane občutek »kdo v resnici sem,« to je edina misel, ki je vedno v najinem domu – v najinem bazenu.

In potem samo ostane občutek »kdo v resnici sem«,

to je edina misel, ki je vedno v najinem bazenu.

¹ povprečno

² povprečno

Spomni se tistega dne ... Takrat nisem bila le žoga v okvirjih misli, ampak tudi telesa.

Vsi so igrali z žogami, kot da so njihova last in lahko z njimi počnejo, vse, kar si želijo. Ping pong, odbojka, nogomet, badminton ... Vsaka žoga je imela nek namen in nekoga, ki jo vodi ... A ne več čas, včasih se je žoga kotalila med dvema, tremi, štirimi ...

Midve pa sva bili tam. Kot žoga sem se pogovarjala z ljudmi, ki niso žoge, kar je normalno ... In potem mi nekdo nekaj pove.

Najprej se zasmejim.

Res.

Kot da je šala.

Ampak ne traja dolgo.

V manj kot treh minutah se nekaj spremeni.

Kot da nekdo v bazen zlije drugo vodo.

Temno.

Ne izgine.

Ne izhlapi.

Ostane.

In naenkrat ne morem več normalno dihati.

Ne govoriti.

Ne spati.

Več noči.

Kot da nekdo stoji ob robu bazena

in čaka.

In jaz vem,

da se ne morem premakniti.

Ker sem žoga.

In vse, kar sem si takrat želela,

je bilo... nekaj mehkega.

Nekdo, ki bi razumel,

ne pa rekel, da je to normalno.

Nekdo, ki ne bi gledal naju kot nekaj,

kar se samo kotali.

Ampak Mara ... to se ne zgodi samo enkrat ali pa nekajkrat na teden, to je najin vsak dan. To se nama že dogaja ves čas ... Že dolgo ... Mogoče že od samega začetka najinega življenja ... In mogoče zato vedno bolj misliva, da sva res le žoga. Nimava vpliva na to, kako se odzoveva ... Včasih ne le miselno ampak tudi telesno.

Jaz ... Ne vem čisto, kaj naj naredim s tem. Ne znam naju potegniti ven. Tudi jaz nimam rok, kot ti, .

Ampak to ti lahko povem ... To, kar pride v bazen, ni vedno res. In to, kar ostane v glavi, ki je pod vodo in ne more kričati, in kar ostane v drugi glavi, ki tudi ne more kričati, ni tvoje, niti moje, ni najino.

Nisva le to, kar drugi vržejo naju.

Tvoja boljša polovica, Marisa